

to the pirates, but they understood not what they said. a little while after they came in sight of the highest steeple of panama: this they no sooner discovered but they showed signs of extreme joy, casting up their hats into the air, leaping and shouting, just as if they had already obtained the victory, and accomplished their designs. all their trumpets sounded, and drums beat, in token of this alacrity of their minds: thus they pitched their camp for that night, with general content of the whole army, waiting with impatience for the morning, when they intended to attack the city. this evening appeared fifty horse, who came out of the city, on the noise of the drums and trumpets, to observe, as it was thought, their motions: they came almost within musket shot of the army, with a trumpet that sounded marvellously well. those on horseback hallooed aloud to the pirates, and threatened them, saying, *perros nos veremos*, that is, ye dogs we shall meet ye. having made this menace, they returned to the city, except only seven or eight horsemen, who hovered thereabouts to watch their motions. immediately after the city fired, and ceased not to play their biggest guns all night long against the camp, but with little or no harm to the pirates, whom they could not easily reach. now also the two hundred spaniards, whom the pirates had seen in the afternoon, appeared again, making a show of blocking up the passages, that no pirates might escape their hands: but the pirates, though in a manner besieged, instead of fearing their blockades, as soon as they had placed sentinels about their camp, opened their satchels, and, without any napkins or plates, fell to eating, very heartily, the pieces of bulls and horses flesh which they had reserved since noon. this done, they laid themselves down to sleep on the

voor deze stikdonkere onmetelijkheid. een doodsche stilte heerschte op de slakte. noch het opstiegen van een vogel, noch het gedruisch van een wild dier verbrak deze eindeloze kalmte. den ganschen nacht zwierf acuda, vervuld met de somberste voorgevoelens angstvol langs de grenzen der woestijn. hare verbeelding voerde haar verre weg en zij zag duizenden gevaren. wat zij gedurende die lange uren leed is niet te beschrijven. fix zat nog altijd onbeweeglijk op dezelfde plaats, maar ook hij sliep niet. eens was een man hem genaderd en had hem zelfs aangesproken, maar fix had hem weggezonden, nadat hij op diens vragen slechts het hoofd had geschud. zoo ging de nacht voorbij. toen de dageraad aanbrak, rees de vale schijf der zon boven een mistigen horizon. fogg en zijn detachement hadden zich in zuidelijke richting verwijderd. het zuiden was en bleef eene woestijn. het werd zeven uur in den morgen. de kapitein was zeer bezorgd en wist niet wat te doen. moest hij een tweede detachement zenden om het eerste te hulp te komen mocht hij nog meer menschenlevens opofferen, waar zoo weinig kans bestond om de andere, die zich terstond opgeofferd hadden, te redden zijne aarzeling duurde echter niet lang. hij riep een zijner luitenants bij zich en gaf dezen bevel eene verkenning te doen in zuidelijke richting, toen er geweerschoten van die zijde werden vernomen. was het een signaal de soldaten snelden allen uit het fort en op een halve mijl afstands zagen zij een kleinen troep, die in goede orde terugkeerde. fogg stapte vooruit en naast hem passepartout en de twee andere reizigers, die men uit de handen der sioux gered had. men had een gevecht geleverd op tien mijlen afstands van kearney. weinige oogenblikken vóór de

and leave her out when its wet, and lose her in the coal hole, said the spade. the hay field, said the rake. the shrubbery, said the hoe. this difference of opinion produced a quarrel, which in turn seemed to affect the general behaviour of the toys, for a disturbance arose which the jack in a box vainly endeavoured to quell. a dozen voices shouted for a dozen different punishments, and happily for me each toy insisted upon its own wrongs being the first to be avenged, and no one would hear of the claims of any one else being attended to for an instant. terrible sentences were passed, which i either failed to hear through the clamour then, or have forgotten now. i have a vague idea that several voices cried that i was to be sent to wash in somebodys pocket; that the work basket wished to cram my mouth with unfinished needlework; and that through all the din the thick voice of my old leather ball monotonously repeated: throw her into the dust hole. suddenly a clear voice pierced the confusion, and rosa tripped up. my dears, she began, the only chance of restoring order is to observe method. let us follow our usual rule of precedence. i claim the first turn as the prisoners oldest toy. that you are not,